Ми вирішили вести боротьбу з трієчниками.

— Через них відстає весь наш клас,— сказала на зборах Марійка.

Валерка підтримав:

— Кілька чоловік несумлінно ставляться до навчання, а через них страждають хороші учні.

Почулися вигуки:

— Пора з цим покінчити!

— Набридли.

— Виключати зі школи — і все!

Марійка запитала:

— Що будемо робити?

Стало тихо, немов перед бурею.

— Вихід один,— зітхнув Павлик,— прикріпити до відстаючих відмінників. Взяти їх на буксир. Може, хто добровільно візьметься?

— Я, я! — аж підскочив Дмитрию — Я Генці Шаповалу і Петькові Панченку з математики допомагатиму.

На тому й розійшлися.

Швиденько виконавши домашнє завдання, Дмитрик стрілою помчав до Генки.

Той сидів за столом і, втупившись незрячим поглядом у стелю, руками куйовдив волосся на голові.

— Працюєш? — запитав Дмитрик, скидаючи в коридорі черевики.

Генка лише важко зітхнув і промовчав.

— Не вішай носа! — гукнув весело Дмитрик.— Я зараз візьму над тобою шефство. Все буде гаразд.

Оглянувши квартиру, додав:

— А ти гостей погано зустрічаєш!

Генку ніби вітром зі стільця здуло. Артистично поклонився і сказав:

— Ласкаво просимо, дорогий мій помічнику. Прошу до столу. Допомагай. Без тебе мені з трійок не виплутатись.

— А як у тебе із шахами? — поцікавився Дмитрик.

— Що, що? — витріщив Генка очі.

— Шахи є, питаю?

— А вони тут до чого? Яке мають відношення до математики?

— Пряме!

— На жаль, нема,— похнюпився Генка й важко зітхнув.

— А шашки?

Генка зрадів: шашки в нього були.

— Давай зіграємо.

Генка кинувся шукати дошку. Облазив усі закутки, але так і не знайшов.

— Можливо, до сусідів сходити?

— А це не довго?

— Кілька хвилин.

Доки Генка бігав по сусідах, Дмитрик розглядав кімнату, та не знайшов для себе нічого цікавого.

— Немає нікого вдома,— прибіг захеканий Генка.

— Вмикай телевізор,— наказав Дмитрик.

Переконавшись, що по телевізору не передають нічого вартого уваги, він запитав:

— Можливо, є магнітофон?

— Скоро купимо.

— А платівки?

— Радіола зіпсована.

— Можливо, торт у холодильнику є?

Генка хряснув дверцятами:

— Дивись,— показав.— Сама ковбаса і бутерброди. Можу пляшку кефіру відкрити.

— Сам пий! — розгнівався Дмитрик.— Не міг лимонаду купити. Знав же, що помічник прийде.

— Я думав, ти допомагати,— знітився Генка.

— А чого ж іще? На буксир буду тебе брати з математики,— ляснув Дмитрик книжкою по столу.— Сідай!

Генка швиденько вмостився на стільці і взяв ручку.

— Можливо, в тебе хоч книжка пригодницька є? — подумавши, спитав Дмитрик.

— Не читаю! — прошепотів одними губами Генка.

— Як? — остовпів Дмитрик.— Зовсім?

— Ні, пригодницького. Я люблю про природу, про тварин.

Дмитрик задумався.

— Шоколаду теж немає? — стрельнув поглядом.

— Карамельки. Смачні.

— А ковзани?

— Я на лижах.

— Можливо, подаруєш щось?

— Вибирай,— обвів Генка кімнату рукою.

— Пістолета з пістончиками немає?

— Я малюю. Фарби є. Пензлі теж.

Дмитрик підвівся.

— Тоді прощай! — подав руку.— Не можу я над тобою шефствувати. Піду до Петра Панченка. Краще йому допомагатиму. Зустрів його, коли до тебе йшов, він саме за тортом до магазину біг.